

עין משפט
גר מצוה
נר:

[illegible]

תוספות ישנים

[illegible]

בְּזֵן הָאִירוֹסִין אִם אֲבֵלָה פִּי בְּקוֹנֵט
בְּלֶקֶן שֶׁנִּי וְנִרְאֶה לוֹ שִׁיקָר
דְּאִירֵי בֵּין צֶבֶת כֵּן צֶבֶת יִשְׂרָאֵל
דְּרִמָּה פֶּסֶל אֲפִי בֵּין צֶבֶת וְרִאֵל
ר' שְׁמֹעַן מְכַשִּׁירִין אֲפִי צֶבֶת יִשְׂרָאֵל
וְנִתְחַרְמְלוּ אוֹ שְׁתַּגְּרִשׁוּ מִן הָאִירוֹסִין
כְּשִׁירֹת לֹא שִׁיךְ כְּשִׁירֹת בְּצֶבֶת יִשְׂרָאֵל
אֲלֵל לִינֶשֶׁת לִכְסוּדֵהוּ צֶבֶת יִשְׂרָאֵל
אֲלֵלָה וְנִתְגַּרְשָׁה לֹא שִׁיךְ אֲפִי לִינֶשֶׁת
וְיֵשׁ לְפָרֶשׁ בְּנִתְגַּרְשָׁה אֵשׁ צֶבֶת כֵּן הָיָה
כְּשֶׁהָ לְתִירֹמָה וְנִגְמָ' קִדְּשֵׁהּ מֵהָ
קִדְּשֵׁי רְשׁוֹת אִין מֵאֲחִילִים יִשְׂרָאֵל
צֶבֶת צֶבֶת יִשְׂרָאֵל קִדְּשֵׁהּ וְקֶשֶׁת לִרְיִי
דְמָה ק"ו הוּא אִם דְּכִיּוֹן דְּלִיכָא כֹּד
כְּסוּדֵהוּ כִּלְלֵהּ מֵאִין לֹאס לֵאחֲזִיל
לְאֹחֹס בְּקִדְּשֵׁהּ עוֹדֵה הַקֶּשֶׁת ה"ר
מִשֶּׁהָ הָיָה הָאִירוֹסִין אֲחִילֵת צֶבֶת יִשְׂרָאֵל
בְּהִנֵּעַת זְמַן וְנִפְסָקוֹת לֹא שִׁיךְ אֲחִילֹת
מִשְׁלֵו וְאֲחִילֹת בְּתִירֹמָה דְּאִתְרִי' בֵּישׁ
מִתְרֹת (לְקָטָן פ"ה) צַעֲמֹד וְהוּא
קָא' מוֹזִי אֵת לֹא א' וְנִתְרָא צֶבֶת כֵּן
אִירֵי דְכָפִי' מִקּוֹנֶטֶס בְּלֶקֶן רִאֵלִין
וְנִגְמָ' גִּרִים מִקְדוֹשֵׁי רְשׁוֹת פּוֹסְלִין
וְרִמָּה גִרָם ר"ח וְגַבִּי פִּעוֹת דֶּאֶח גִּרָם'
קִדְּשֵׁה צֶבֶת כֵּן וְכֵן ר"ח וְלֹא כְמוֹ שְׁמֹעַן
בְּפִסְקֵה שִׁירֹת צֶבֶת יִשְׂרָאֵל וְלִפִּי
הַהִירָשָׁה הָיָה כְּמוֹהֶם בְּפִסְקֵה שְׂרִי'

פ"י כן אכל הגירסא כמובא גם
 ליה למימר ומה קידושי רשות פוסלין
 קמי פלוג דכא כהן שקידש בת
 לרבי (שולחן ערוך ור) שמשנו אכלה איש

מוסף רש"י

יחיא לא נתפשה
אסורה. יחיא מעשוק
הוא, כלומר נסחם אשה
אמתי לך טעם האסור
תלי בלא תפשה הא
תפשה מימרת, ים אשה
שליש סברון מימרת
יחיא ו כי נחונת ואי

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

קתני פסלה וליכא למימר
 דאשת איש דעיקר חידוש
 שאר עריות אין חידוש טפי
 עיקר הערצה בעריות

ואנהגיהנו לעינין ממותניתין *אשת ישראל
שנאנסה אע"פ שמוותרת לבעלה פסולה
לכהונה ותנא תונא וכן הבא על אחת מכל
העריות האמורות בתורה או פסולות מאי
ידין מאי לאו לא שנה בשונג ולא שנה במיור
ולא שנה באונס ולא שנה ברצון וקתני פסלה
לא מאי וכן אהעראה העראה דמאן אילימא
דעריות למימרא דעריות 'לפ' מיבמה אדרבה
יבמה ילפינן מעריות דיעיקר העראה בעריות
כתיב אלא מאי וכן אשלא כדרבה דעריות
אשלא מאי וכן אשלא כדרבה דרביי לאוין
אמר רבא אשת כהן שנאנסה בעלה
לוקה עליה משום זונה משום זונה אין משום
טומאה לא אימא אף משום זונה מתיב רבי
יוריא והיא לא נתפשה אסורה ה'הא נתפשה
אסורה ויש לך אחרת שאע"פ שנתפשה
אסורה ואי זו זו אשת כהן ולא רבא מכלל
עשה עשה אמר רבה הכל היו בכלל זונה
כשפרט לך הכתוב גבי אשת ישראל והיא
לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת
דאמר רבא אשת כהן כדקיימא קיימא ואיכא
דאמר רבא אמר רבה אשת כהן שנאנסה בעלה
לוקה עליה משום טומאה משום טומאה אין
משום זונה לא אלמא באונס לא קרינא ביה
זונה מתיב רבי יורא והיא לא נתפשה
אסורה ה'הא נתפשה מותרת ויש לך אחרת
שאף על פי שנתפשה אסורה ואיזו זו אשת
כהן ולא הבא מכלל עשה עשה אמר רבא
הכל היו בכלל אחריו אשר הוטמא
כשפרט לך הכתוב גבי אשת ישראל והיא
לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת
דאמר רבא אשת כהן כדקיימא קיימא: **מתני'**
אלמנה לכהן גדול גרושה וחלוצה לכהן
אחיה רשתי מן האירוסין לא יאכלו בתרומה ר'רבי
אלעזר ורבי שמעון מכשירין ב'נתארמלו או
תגרושו מן הנשואין פסולות מן האירוסין
שורש: **גמ'** תנא אמר ר'מ ק"ו ומה
קדושי רשות אין מאבילין קדושי עבירה לא
ב"ש אמרו לו לא אם אמרת בקדושי רשות
שכן אין לו להאביל במקום אחר תאמר
בקדושי עבירה שכן יש לו להאביל במקום
אחר א"ר אלעזר א"ר אושעיא פצוץ דכא
בהן שקדש בת ישראל באנו למחלוקת ר'מ
רבי אלעזר ור'ש לר"מ דאמר משתמרת
לביאה פסולה דאורייתא לא אכלה ה'הא
גמ' לא אכלה לר' אלעזר ור' שמעון דאמר
משתמרת לביאה פסולה דאורייתא אכלה
הא

ר"ח כמו שפירשתי: בקידוש עבירה שיש לו.
והא' וכן שמעתי וכלי נגמגם
' ועוד מדקאמר ר' אושעיא פליג דכא כהן שקדש בת
ש"מ דפלוגתא דמתני' לאו צבת כהן לתורה היא
דלמרי' לא יאכלו בתורה. בין צבת כהן בין צבת
ועומ' (דף 10.) הביע זמן ולא נישא אכולת משלו ואכולת
לא תאכל בתורה כשאר הארוכות לכהן שאכולת מן
ספסו היא ואי משום חללה הכי כל זמן שלא בא עליה
נשא להכניס אם תתלמינו וגבי גרושה אם בת הכי
לא שקדש בת ישראל אלא אמהלות ארבע: קידוש
שש לו להאכל בראיה לו: פלוט דכא. משתת

למנה כדגת שכן אכלה כיון שמשמרת לבואה פסולה משווי לה

מסורת הש"ס

(א) וְיָלַד דְּבָרָה בֶּן לִקְמֹן קָם;
מִסּוּסִית נָא; עַד נָדָה נִבְרָה.
(ב) לְעֵלִי נָדָה יִשְׁנֹנָה;
(ג) וְלִקְמֹן עֵהָהּ הִיא וְלִקְמֹן
נִבְרָה. (ד) וְדָשִׁי מִזֹּחֶת עַד
סִיחֵי־דָה. (ה) וְדָה נִבְרָה.
(ו) וַיִּקְרָא כֹהֵל. (ז) וְיָלַד
אֶלְעֻזָּר. (ח) וּמִכָּאן חִידָה
לְמִשְׁנֵהָ. (ט) וְעַד כִּי לִשְׁוֹן
אֲחֵרָה.

תורה אור השלם

1. וַיִּשְׁכַּב אִישׁ אֵת
שִׁכְבָּת זֵרָה וְנִעְלַם מֵעֵינַי
אִישָׁה וְנִסְתָּרָהּ וְהָיָה
נִסְתָּמָה וְעַד אִין בָּהּ הָיָה
לֹא נִחְשָׁה:

במדבר ה ב

2. לֹא יֹכֵל בִּגְלוֹ
הָרָאוּשׁוֹן אֲשֶׁר שָׁלַח
לְיָשׁוֹב לְקַחְתָּהּ לְדוּתָהּ לּוֹ
לְאִשָּׁה אֲחֵרָי אֲשֶׁר
הִסְתָּמָה כִּי זָרָעָהּ הָיָה
לָפָנַי וְלֹא תִחְשָׁה אֶת
הָאָרֶץ אֲשֶׁר יִי אֱלֹהֶיךָ
נָתַן לָךְ נַחֲלָה:

דברים כ ד

גליון הש"ס

גמ' אמר רבא אשתהון
שנאבהו. עין לעיל דף לה
ע"ל תד"ה לע"פ:

הגהות הב"ח

(א) נט' אמר רבבה הכל
היי' (ב) חוס' ד"ה מלי וכן
וכו' מהוה הס"ד יאח"כ
מ"ה ה"ג אדרבה עיקר
הפירוש:

תוס' חד מקמאי

[illegible]

משיאין בכתובה מסורה
ומני שנבעלה לפרסול לה
וכן שנבעלה לפרסול לה
י"ש באונס ולא שנא
ברצון מסורה לכתובה
מקרי דחרומה כפרסויא
לא לעולם וזה לא היא
אליבא דרישנא בתרא, ולא
פליג רבי' אדרב' עמרם
ואפי' לישנא בתרא, יחא'
דלא אנרי ב' ששה עינין
המתי' דמחובות דהעניקת,
דלמא שאני חס דור
דמיערא, אלא אכל באשת
איש לאו ר' דמיערא
הוא, ולא מכתב הרב בעל
התוספת: אלא דתני אלתמה
הא' וקיימא דמחובות

ל כשנתארמלה ונתגרשה
בהו זמקדש הב ישראל

ממשנתנו הביא ראיה לדבריו והוא
לבעלה דכתיב ומדבר ה' והיא לא
תורה פסולה לכהונה. אם את מכל בעלה
זאת דין כמו אכונה לחונג: מאי ויהי
לאו ארסון ואשונג דלעיל קלי וקמי
הבא על אחת מכל העריות פסלה
לכהונה ואשת איש בכלל עריות היא:
לא אהערא. ויברון דהיא זונה:
ופריבין עיקר הערה בעריות
כסביב. והכי נמצא לה ממנ' ליבמה
כאלו מיבמה גמר לה: אשלא
דכרסה. דקמי גבי יבמה ולא חילק
בין ביאה לביאה דהיינו בין דכרסה
לשלא דכרסה ועלה מי וכן הבא על
אחת מכל העריות פסלה לכהונה
משום זונה ולעולם דברין ויגמר ביאה
ביאה מיבמה דרביין בה ולקחה שלא
דכרסה: ה"ג חלוק מאי וכן אשלא
דכרסה: לאוין. חלומה לבי' ג
גרושה וחלוצה לכן הדיוט דלך כמי
בה משכני אשה אבל משא הערה
לא אינטרין למיתנייה דהא דרביין
עלי' הערה דהייב לאוין מקיים
קיום דעריות: בעלה לוקה עליה
משום זונה. דכתיב זונה לא יקחו
(ויקרא כג) וסמך זונה היינו מנחשת
חמה בעלה שטעמה מאחר בעלה
לוקה וזו אש' דלגסא גבי כסן לא
פליג רחמנא בין אונס בין רצון
דגמרי' מוהיא לא נתפסה דהיא
מיעוטא משמע היא אשת ישראל הוא
שחילוק בין נתפסה ללא נתפסה
אבל אשת כסן אין חילוק: משום עומאה
לא. בתמיה הא אמר' בפ"ק (דף יא.)
הא מה אזי מקיים אחרי אשר
הטומאה לרבות סוטה שנבעלה
דמיא לא ויכל בעלה ודברים דדי
הכל היו בכלל זונה. כל הנבעלות חמת
בעליהן בין בזנות בין בזרעון בכלל
זונה לא יקויין הן שברי כולן נבעלו
בעלה וזו והוא' קל הכתוב אשת
ישראל וסוטה מן הכלל אבל אשת כסן
דקיימא קיימא: משום עומאה. אחרי
אשר הטומאה לרבות סוטה שנבעלה:
מרב' מן האירוסין לא יכלנו
עברה משעה שנקדשו לאלי קדשי
צורה נפלה מנאכסין בתרומה דדי
נא' אם בת כסן היא: ר' אלעזר ור"ש
משיבין. עד שבעלו לו ותעשה חלה
דכתיב לא יחלל' שני חלולין אחד לה
ואחד לזרעה: מסאמרלו ונאגרשו. לה
הכסאם הללו: מן הנשואין פסולות.
דשויח חלה בזיאתו: מן האירוסין
נשרות. דאפילו ר"מ לא פסיל מן
האירוסין אלץ בחייהן דמשתמרת
לביאה פסולה אבל מזה לא: בב' מן
קידוש רשות. כגון ישראל שקדש בת
כסן שאין קידושה עבירה: אין
מביילין. כלומר אין מניחין אותן
לנאכל דתנן לקמן האירוסין פוסלין
בפ' חלומה לה"ג (דף סו.) האמר
כן זה להאכיל במקום אחר בראיה
דא דאין זה לשון הש"ס והכי איבעיא
סאלא בנאו למחלוקת ר"מ ור"א ולא
ר"י הכי מני ר' ר' אשעיה למימר
ר"י ילשון אחר והוא עיקר חלומה
למקמי צבת כסן כדפרשית צבת
תרומה וקאמר ר' מאיר חלומה לבי' ג
זורה מ"ט דמשתמרת לביאה עברה
זה נחללה: מסאמרלו ונאגרשו.
כשרה לתרומה: מן הנשואין פסולה.
י. כגון אלו לבי' ב: במקום אחר.
הא לביאה פסולה דאורייתא היא:

ן כאילו נבעלה ונפסלה מלאכול בתרומה א
ה מסולה. וא"ר א"ר אושעיא מצוה דבא

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones